

Si no tens tele

pinta't un quadre

Si no tens tele pinta't un quadre

Text: Teresa Ribera Icart

Il·lustracions: Gerard Bosch Ribera

D'aquesta edició: Patoedicions 2016

Era de nit quan va arribar.

L'homenet s'apropà lentament al llit i va mirar dolçament la nena que dormia sobre un embolic de llençols. Restà uns moments embadalit.

Era una nena grassoneta, cara de pa de ral i pigada. El nas xato. Els cabells negres recollits en dues cuetes mig desfetes pel son. Abraçava amb força el coixí com si fos la joguina més volguda.

Un rellotge toca hores i va pensar que no hi havia pas anat per a contemplar-la.

Tot seguit es va treure de la butxaca dreta una capseta de coloraines amb un gran llaç blanc. La va obrir i en tragué uns pots minúsculs, set. Els va arrencar damunt de la calaixera i els va destapar.

Del seu barret tirolès es va treure la ploma i va sucocar la punta al primer pot. Amb gest decidit començà a pintar el capçal del llit.

Es movia amb agilitat com una abella feïnera pouant en els pots de l'arc de Sant Martí. Combinava amb gust artístic els colors.

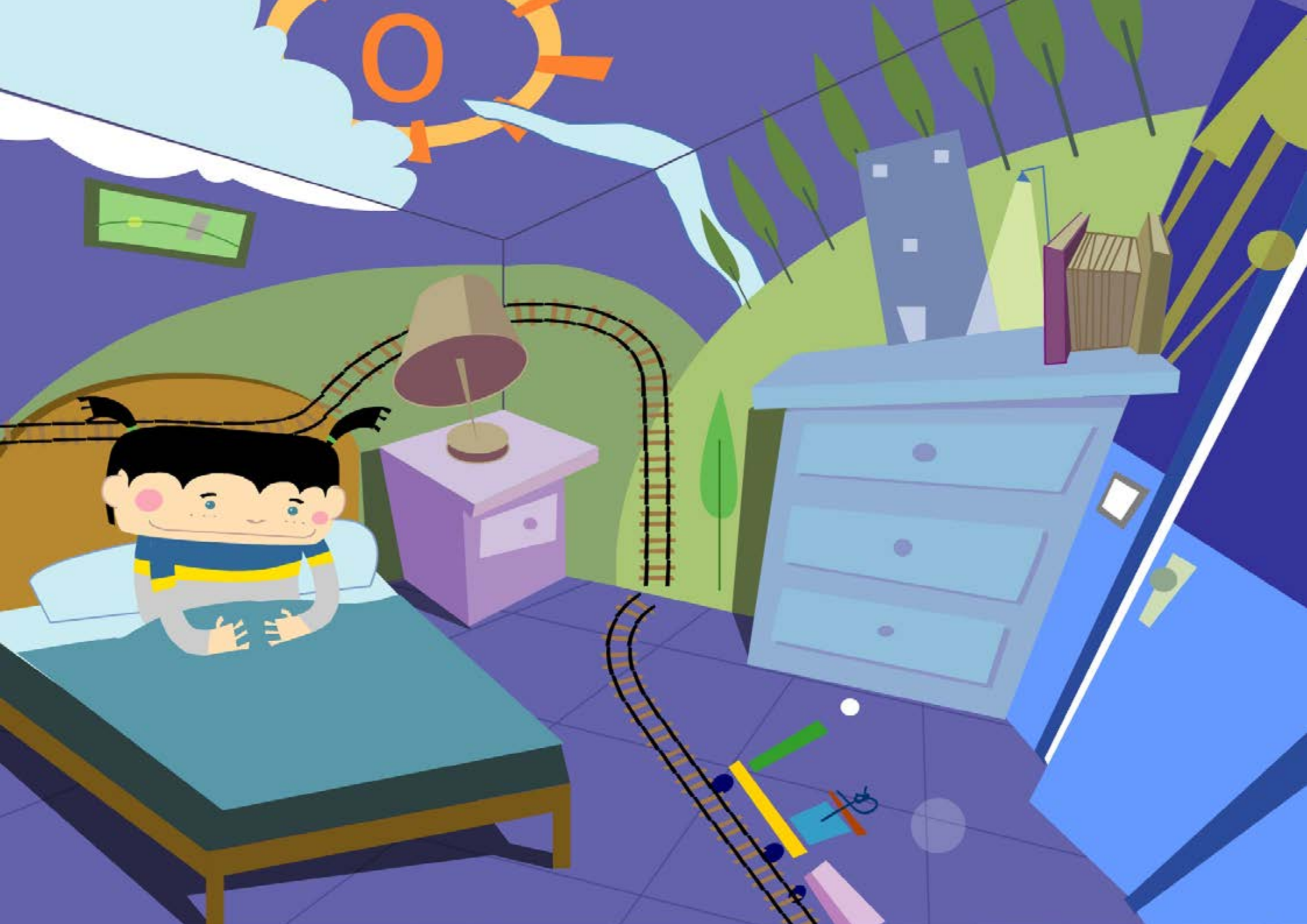

En acabar va posar-se la ploma al barret, va endreçar els potets dins la capseta de coloraines i se la va ficar a la butxaca. Fou llavors quan va treure's una ampolleta de vidre lila amb polvoritzador i va perfumar tota la cambra. Olor d'herba acabada de dallar, de pa calent, de terra després d'un ruixat, de pomes, de pineda al capvespre d'estiu.

La nena, en despertar-se, es fregava els ulls amb vehemència. On era? No era la seva habitació, aquella? On se l'havien endut?

De mica en mica es va anar situant. El llit era al seu lloc, la calaixera també i el llum... Si, era la seva cambra.

LLUNA

HOMENETS I DONETeS

Es va asseure al llit i de cara a la capçalera amb els ulls ben oberts. Els petits homes i dones pintats es movien, entraven i sortien de les cases, parlaven i feinejaven. Un solet d'estiu els feia suar i banyar-se al mar d'un blau mediterrani. Un estol d'ocells piulava per entre el fullatge dels arbres. Era un bonic quadre de vida.

Juga amb la Maria

PUTXINEL·LIS

Va saltar del llit i es va asseure davant de la calaixera, després davant de l'armari, de la porta, de la finestra, de la tauleta. Estirada al llit va contemplar el sostre. Un seguit de núvols i d'ocells de mil espècies volaven damunt d'ella. Es feia de nit amb una lluna rodona i taronja i els estels eren vermells i blaus.

Que bé que s'ho passava!

I així, quan no sabia que fer, se n'anava a la seva habitació i es plantava davant del capçal, o bé de la tauleta, o de la calaixera... o d'un dels quadres i vivia tota mena d'aventures amb els seus homenets i les seves donetes.

PROFETE

Text de:

Teresa Ribera i Icart

il·lustracions
i
muntatge:

gerard bosch i ribera

Música:

Joan Manuel Celorio

Narrador:

Jacob G. Ballús

Juga amb
la natura de:

Marta Ibañez Fernández

A que no sabeu qui va ser el pintor?

El senyor Protele. Només en sabem el nom, i això, perquè va deixar la seva firma d'artista en un raconet de l'estança.

El que no és casualitat és que escollís l'habitació de la Maria. La nena tenia nou anys i vivia a Barcelona. No tenia germans i fins aleshores havia estat molt avorridota.

